

Arrest

nr. 151 806 van 4 september 2015
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2015 en 17 april 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2015 en 16 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerking en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 26 mei 2015 en 29 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat O. TODTS loco advocaat V. HENRION en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van Y.Z.S. (eerste verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Armeense afkomst. U bent Christen. U bent 65 jaar. U zegt dat u uw hele leven in het dorp Avgani in de regio Zakho (provincie Dohuk, Noord-Irak) gewoond hebt. Uw man is overleden.

Op 6 januari 2006 zouden er mannen van de Peshmerga getracht hebben om uw dochter mee te nemen om haar te dwingen met één van hen te trouwen. U en één van uw zonen wilden dit voorkomen. Uw zoon kwam hierbij om het leven. Uw andere zoon was enkele maanden eerder verdwenen. De Peshmerga zouden eveneens getracht hebben uw beide zonen te rekruteren. Op 3 februari 2006 bent u met uw –toen minderjarige- dochter, (A.A.S.) (O.V. X; CGVS 14/16394), en uw moeder, (G.B.D.) (O.V.

X; CGVS 06/11200) uit Irak vertrokken. Op 16 februari 2006 kwamen jullie in België aan. Dezelfde dag nog vroegen jullie asiel aan.

Na een onontvankelijkheidsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 april 2006, volgde er op 30 juni 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van het CGVS. Er kon geen geloof gehecht worden aan uw beweerde herkomst uit Irak. Op 27 oktober 2010 werd deze beslissing van het CGVS bevestigd door de Raad van State.

Uw dochter (A.) is in 2007 gaan samenwonen met (M.A.) (O.V. X; CGVS 04/20447). Hij zou uit hetzelfde dorp als jullie afkomstig zijn. Hij heeft in 2004 in België asiel aangevraagd. Zijn asielaanvraag eindigde zonder de toekenning van een beschermingsstatuut, aangezien zijn beweerde herkomst uit Irak evenmin aannemelijk was. Intussen heeft hij via regularisatie een definitieve verblijfsvergunning. Uw dochter heeft drie kinderen met deze man. Op 21 april 2012 is uw moeder in België overleden.

Zonder België te hebben verlaten, vroeg u op 16 september 2014 een tweede keer asiel aan. Uw dochter vroeg op dezelfde dag voor het eerst zelf asiel aan. U houdt vol dat u een Iraaks staatsburger bent. U zegt dat u niet kan terugkeren naar Irak omwille van de onveilige situatie daar. U zegt nog dat uw broer, die nog in Irak zou gewoond hebben, overleden is nadat hij problemen ondervond op zijn werk. Hij werkte als schoenmaker. Nog stelt u dat de Christenen in Irak vervolgd worden en dat de kerken er vernield worden. Dat hebt u op TV gezien. U bent ook ziek. Zo heeft u verschillende lichamelijke kwalen en zou u aan dementie lijden.

U vreest gedood te worden in Irak.

Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een originele Iraakse identiteitskaart op naam van uw dochter, afgegeven op 22 oktober 2014, met een vertaling naar het Frans, een origineel Iraaks nationaliteitsbewijs op naam van uw dochter, afgegeven op 25 augustus 2014, met een vertaling naar het Frans, achttien bladzijden Belgische medische attesten op uw naam, en een attest van de burgerlijke stand van Jette waarin het overlijden van uw moeder geattesteerd wordt.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen moet worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag afgesloten werd met een beslissing tot weigering van een verblijfstitel, aangezien er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde herkomst uit Irak. Uw gebrek aan kennis over de dagdagelijkse realiteit in Irak, het land waarin u volgens uw verklaringen meer dan vijftig jaar lang zou hebben gewoond, was dermate flagrant dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden afkomst. Doordat u geen zicht gaf op uw werkelijke herkomst en verblijfplaatsen, maakte u het voor de asielinstanties onmogelijk om uw nood aan bescherming te bepalen. Deze beslissing van het CGVS werd in beroep bevestigd. Derhalve staat deze conclusie vast.

In uw huidige asielaanvraag houdt u vol dat u een Iraaks staatsburger bent. Hier moet beklemtoond worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een gebrek aan geloofwaardigheid van uw herkomst. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag vasthoudt aan uw eerdere –ongeloofwaardig bevonden– verklaringen, volstaat geenszins om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

U tracht zich te verweren tegen de conclusie van het CGVS dat uw Iraakse herkomst niet aannemelijk is, door te stellen dat u, tijdens het gehoor op het CGVS in uw eerste asielaanvraag, problemen ondervond met de tolk. Daarbij moet opgemerkt worden dat dergelijke opmerking evenmin volstaat om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Nog moet hierbij gesteld worden dat u dit argument reeds aanhaalde in uw beroepsprocedure na uw eerste asielaanvraag. In die zin is het dus geen nieuw element. De beroepsinstantie oordeelde daarbij dat de verwijzing naar eventuele problemen met de tolk geen verschoningsgrond was voor de geloofwaardigheidsproblemen, daar er nergens uit het administratief bleek dat u tijdens uw gehoor op het CGVS in uw eerste asielaanvraag problemen met de tolk zou hebben gemeld, hoewel u daar de kans toe kreeg. Bovendien heeft u bevestigend geantwoord op de vraag of u de tolk goed, begreep. Uw verwijzing naar communicatieproblemen in uw eerste asielaanvraag volstond ook toen geenszins om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Voorts wil u uw Iraakse nationaliteit aantonen door documenten neer te leggen. Om te beginnen moet opgemerkt worden dat u enkel identiteitsdocumenten op naam van uw dochter neerlegt. U heeft geen eigen identiteitsdocumenten. Daarbij komt nog dat u nauwelijks kan aangeven hoe uw dochter deze identiteitsdocumenten zou bemachtigd hebben. U zegt dat u foto's van uzelf en van uw dochter aan iemand hebt meegegeven. Deze persoon zou naar Irak zijn gegaan om de identiteitsdocumenten

van uw dochter te gaan halen (CGVS, p. 3). U weet niet waarom hij wel documenten voor uw dochter kon verkrijgen maar niet voor u (CGVS, p. 3). Dat u na al die jaren plots wel identiteitsdocumenten voor uw dochter kan verkrijgen, is weinig aannemelijk, te meer daar uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat, voor de aanvraag van een identiteitskaart en een nationaliteitsbewijs, er identiteitsdocumenten van de ouders nodig zijn, dewelke u niet bezit en zelfs nooit gehad hebt, zoals u beweert (CGVS, p. 7). Bovendien kan een nationaliteitsbewijs niet door een derde worden aangevraagd, wat uw beweringen over het verkrijgen ervan in een slecht daglicht stelt. Nog blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat voor het aanvragen van een nationaliteitsbewijs het voorleggen van een identiteitskaart nodig is. De identiteitskaart van uw dochter is echter van latere datum dan het nationaliteitsbewijs, zodat eens te meer de wantrouwig kan gekeken worden naar de manier waarop de documenten verkregen zijn. Deze elementen wijzen erop dat de identiteitsdocumenten die u voorlegt geen authentieke stukken zijn. Dit vermoeden wordt versterkt door uw opmerking dat er op de identiteitskaart verkeerdelijk de naam van uw grootvader in plaats van die van uw vader vermeld staat (CGVS, p. 3).

Uw dochter legde bij haar asielaanvraag ook een kopie van een uittreksel van de burgerlijke stand neer, waarin haar geboorte geattesteerd wordt. Ook van dat document, dat opgesteld is op 22 juli 1990, heeft u geen idee hoe uw dochter het in België gekregen heeft (CGVS, p. 8). Dat u dat niet weet, terwijl u naar eigen zeggen al jaren op zoek bent naar een manier om Iraakse identiteitsdocumenten te bemachtigen, is niet aannemelijk. Redelijkerwijze mag verwacht worden dat, indien uw dochter in iets slaagt wat u al jaren wilde bereiken, u haar gevraagd zou hebben hoe ze dat voor elkaar gekregen had. Dat u dat niet kan zeggen, doet eens te meer vermoeden dat het stuk via corruptie verkregen is en tast de bewijswaarde van het stuk aan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nog dat zowat alle documenten in Irak gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, zeer lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Ook uw bewering dat u nooit een identiteitskaart, een nationaliteitsbewijs, een woonstkaart of voedselrantsoenkaart heeft bezeten (CGVS, p. 7-8), is niet geloofwaardig in het licht van uw bewering dat u altijd in Irak gewoond hebt en een Iraaks staatsburger bent. Ze is ook strijdig met de informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt immers dat deze vier documenten gangbaar zijn in Irak en van belang zijn in het dagelijks leven. Een identiteitskaart is bovendien verplicht en ook het nationaliteitsbewijs is vanaf achttien jaar verplicht. Dat u bovendien beweert dat er geen voedselrantsoenkaarten bestaan in Irak (CGVS, p. 8), terwijl deze reeds in de jaren '90 ingevoerd werden en nog steeds in gebruik zijn, wijst er eens te meer op dat u niet uit Irak afkomstig bent.

Er moet in deze worden benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft het de commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke en ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst.

Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Ondanks het feit dat u tijdens uw gehoor verschillende malen geconfronteerd werd met de ongeloofwaardigheid van uw bewering dat u uit Irak komt, dat de gevolgen van het vasthouden aan deze bewering u werden uitgelegd, en dat u meermaals de kans geboden werd om uw verklaringen over uw beweerd Iraakse nationaliteit te herzien en de waarheid te vertellen, doet u dat niet (CGVS, p. 5, p. 6; p. 9). U blijft volhouden aan uw bewering dat u Iraakse bent, een bewering waarvan eerder reeds is vastgesteld dat ze niet geloofwaardig is. Nog steeds geeft u dus geen zicht op uw werkelijke situatie en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg maakt u het de asielinstanties onmogelijk om uw nood aan bescherming te bepalen. Bijgevolg kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Gezien u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uit Irak afkomstig bent, kan er ook geen geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die u daar beweert meegemaakt te hebben. De overige elementen die u inroept, namelijk de onveilige situatie, het verdachte overlijden van uw broer, en de moeilijke situatie voor Christenen, kunnen om dezelfde reden niet worden opgenomen in de

risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, gezien ook deze elementen betrekking hebben op Irak.

Wat betreft uw medische problemen moet gesteld worden dat deze geen verband houden met de criteria van de vluchtelingenconventie, noch met de bepalingen van de subsidiaire bescherming. Gezien uw verklaringen over uw land van herkomst bedrieglijk zijn, maakt u niet aannemelijk dat u er omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep niet op een passende behandeling van uw medische problemen zou kunnen rekenen. De door u geschetste problemen vallen evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U kan voor een beoordeling van de medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De overige documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De medische documenten ondersteunen uw beweringen over uw gezondheidstoestand, dewelke in deze niet betwist worden. Het attest van de burgerlijke stand van Jette bevestigt het overlijden van uw moeder. Ook dat staat hier niet ter discussie.

De informatie waarop het CGVS zich baseert is aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een Iraaks staatsburger bent en daarom niet naar Irak teruggeleid mag worden."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van S.A.A. (tweede verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Armeense afkomst. U bent Christen. U bent 26 jaar. U zegt dat u altijd in het dorp Avgani in de regio Zakho (provincie Dohuk, Noord-Irak) gewoond hebt tot aan uw vertrek uit Irak.

Op 6 januari 2006 zouden er mannen van de Peshmerga getracht hebben om u mee te nemen om u te dwingen met één van hen te trouwen. Uw moeder en één van uw broers wilden dit voorkomen. Uw broer kwam hierbij om het leven. Uw andere broer was enkele maanden eerder verdwenen. Op 3 februari 2006 bent u met uw moeder (Z.S.Y.) (O.V. 5.880.497; CGVS 06/11198Z) en haar moeder, (G.B.D.) (O.V. 5.880.489; CGVS 06/11200) uit Irak vertrokken. Op 16 februari 2006 kwamen jullie in België aan. Dezelfde dag nog vroegen jullie asiel aan. U was op dat moment minderjarig en stond ingeschreven op de bijlage van uw moeder.

Na een onontvankelijkheidsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 april 2006, volgde er op 30 juni 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van het CGVS, in uw moeders eerste asielaanvraag. Er kon geen geloof gehecht worden aan jullie beweerde herkomst uit Irak. Op 27 oktober 2010 werd deze beslissing van het CGVS bevestigd door de Raad van State.

U bent in 2007 gaan samenwonen met (M.A.) (O.V. 5.698.741; CGVS 04/20447). Hij zou uit hetzelfde dorp als jullie afkomstig zijn. Hij heeft in 2004 in België asiel aangevraagd. Zijn asielaanvraag eindigde zonder de toekenning van een beschermingsstatuut, aangezien zijn beweerde herkomst uit Irak evenmin aannemelijk was. Intussen heeft hij via regularisatie een verblijfsvergunning van onbepaalde duur. U hebt drie kinderen met deze man. Op 21 april 2012 is uw grootmoeder in België overleden.

Zonder België te hebben verlaten, vroeg u op 16 september 2014 een eerste keer in eigen naam asiel aan. Uw moeder diende op dezelfde dag een tweede asielaanvraag in. Jullie houden vol dat jullie Iraakse staatsburgers zijn en dat jullie, voor jullie komst naar België, altijd in Avgani gewoond hebben. U zegt dat u niet kan terugkeren naar Irak omwille van de onveilige situatie daar.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een originele Iraakse identiteitskaart, afgegeven op 22 oktober 2014, met een vertaling naar het Frans, een origineel Iraaks nationaliteitsbewijs, afgegeven op 25 augustus 2014, met een vertaling naar het Frans, een kopie van een uittreksel van de registers van de burgerlijke stand van Batufa, waarin uw geboorte geattesteerd wordt, afgegeven op 22 juli 1990, en in België afgegeven identiteitsdocumenten van uw kinderen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor

vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u tot 2006 altijd in Avgani in Noord-Irak woonde en dat u de Iraakse nationaliteit heeft. Om te beginnen moet hier worden benadrukt dat uw moeder zowel in haar eerste als in haar tweede asielaanvraag een weigeringsbeslissing van het CGVS ontving, omdat haar beweerde herkomst uit Avgani en haar beweerde Iraakse nationaliteit niet geloofwaardig waren. De beslissing van haar eerste asielaanvraag werd bovendien in beroep bevestigd. Derhalve staat deze beoordeling vast. Gezien u stelt dat u, voor uw komst naar België, altijd op dezelfde plaats als uw moeder gewoond heeft (CGVS, p. 6), kan besloten worden dat er evenmin geloof gehecht kan worden aan uw beweerde herkomst uit Irak en de door u beweerde nationaliteit.

Ook in uw overige verklaringen zijn er elementen die erop wijzen dat u niet van Irak afkomstig bent. Zo beweert u ook dat u uw levenspartner één keer in Irak ontmoet heeft (CGVS, p. 7), wat verwonderlijk is, gezien het CGVS ook in zijn asielaanvraag tot een weigeringsbeslissing besloot op basis van de ongeloofwaardig bevonden herkomst uit Avgani. Hiermee geconfronteerd, vraagt u zich af wat de bedoeling van deze vraag is (CGVS, p. 7). Zo klaart u geenszins de aangehaalde onmogelijkheid uit. Ook dit element is een ernstige indicatie voor de ongeloofwaardigheid van uw beweringen over uw herkomst en nationaliteit.

Voorts zegt u dat u in het dorp Avgani woonde, maar weet u niet hoe ver dit van de stad Zakho af ligt. Gevraagd naar de provincie waarin het dorp ligt, zegt u aanvankelijk 'Batufa', wat de naam van een stad is, maar niet de naam van een Iraakse provincie. Daarna vraagt u wat er precies bedoeld wordt, hoewel de vraag die u gesteld werd eenduidig was. Pas nadat de vraag herhaald werd, wist u te antwoorden dat Avgani in de provincie Dohuk ligt (CGVS, p. 4). Dat u op dergelijke eenvoudige vraag eerst de naam van een stad geeft om pas later de naam van de provincie te kunnen geven, duidt op ingestudeerde kennis. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw herkomst eens te meer ondermijnd.

Wanneer later gepolst wordt naar uw talenkennis, zegt u dat u Armeens, Koerdisch, Frans en Nederlands kan. Gevraagd of u Badini kan, zegt u dat u wel van Kurmanji gehoord hebt, maar dat u geen Badini of Sorani kent (CGVS, p. 5). Nochtans is Badini de meest gesproken taal in de regio Zakho, waar u zegt vandaan te komen. Hiermee geconfronteerd, zegt dat u het Kurmanji dialect spreekt, zonder te beseffen dat Badini een vorm is van Kurmanji. Gevraagd hoe het komt dat u geen Badini kan, terwijl u beweert te hebben gewoond in een regio waar Badini de voertaal is, zegt u dat Iraklezen misschien een ander dialect dan Badini spreken (CGVS, p. 5), wat strijdig is met de informatie die op het CGVS aanwezig is over de Irakezen in de regio van Zakho. Dat u niet op de hoogte bent als iets elementairs als de naam van de taal die gesproken werd in de door u beweerde regio van herkomst, zet de geloofwaardigheid van uw beweringen opnieuw op losse schroeven.

U tracht uw Iraakse nationaliteit wel aan te tonen door documenten neer te leggen. U legt onder andere een Iraakse identiteitskaart en een Iraaks nationaliteitsbewijs op uw naam neer. Wanneer u gevraagd wordt hoe het komt dat u, na jarenlang geen documenten te hebben gehad, nu plots wel deze Iraakse identiteitsdocumenten kan voorleggen, zegt u dat u deze stukken al zeven jaar geleden hebt aangevraagd, maar dat u ze pas recentelijk hebt kunnen verkrijgen via een tussenpersoon. U kan niet verduidelijken waarom deze tussenpersoon die documenten niet eerder kon bemachtigen (CGVS, p. 10). U hebt voorts geen idee waar precies deze tussenpersoon deze documenten is gaan afhalen (CGVS, p. 10). Geconfronteerd met de informatie waarover het CGVS beschikt, waaruit blijkt dat voor de aanvraag van een identiteitskaart en een nationaliteitsbewijs, er identiteitsdocumenten van de ouders nodig zijn, dewelke uw moeder en vader nooit zouden hebben gehad (CGVS 06/11198Z, p. 7, CGVS, p. 10), zegt u enkel dat uw vader geen documenten had (CGVS, p. 10), zonder evenwel uit te leggen hoe u wel aan identiteitsdocumenten bent geraakt zonder te voldoen aan de basisvoorwaarden voor het verkrijgen ervan. Nog blijkt uit de informatie van het CGVS dat een nationaliteitsbewijs niet door een derde kan worden aangevraagd, wat uw beweringen over het verkrijgen ervan in een slecht daglicht stelt. Hiermee geconfronteerd, zegt u geen idee te hebben hoe het komt. U voegt eraan toe dat de Iraakse ambassade u niet wilde helpen en dat u zelf niet naar Irak kon gaan (CGVS, p. 11), zonder uit te klaren hoe u erin slaagde via een tussenpersoon uw nationaliteitsbewijs te verkrijgen. Daarbij komt dat u zelf zegt dat er een duimafdruk ontbreekt op het nationaliteitsbewijs (CGVS, p. 10). Deze elementen wijzen er eens te meer op frauduleus verkregen stukken. Nog blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat voor het aanvragen van een nationaliteitsbewijs het voorleggen van een identiteitskaart nodig is. Wanneer u geconfronteerd wordt met de opmerking dat uw identiteitskaart van latere datum is dan het nationaliteitsbewijs, zegt u opnieuw dat u geen idee heeft hoe het kan (CGVS, p. 11). Ook dat tast de bewijskracht van uw stukken aan. De bewijskracht wordt nog verder vermindert door uw moeders opmerking dat er op de identiteitskaart verkeerdelijk de naam van haar grootvader in plaats van die van haar vader vermeld staat (CGVS 06/11198Z, p. 3).

Ook in uw verklaringen over het uittreksel uit de registers van de burgerlijke stand zijn er elementen die de bewijskracht van het stuk danig aantasten. Zo zegt u dat uw tussenpersoon het ongeveer vier jaar geleden in het ziekenhuis in Batufa is gaan halen (CGVS, p. 9), terwijl uit het document blijkt dat het in 1990 afgegeven zou zijn door de burgerlijke stand. Geconfronteerd met de afgifteplaats en afgifte datum van het stuk, kan u alleen ontkennende frases opbrengen, en zeggen dat u het niet weet (CGVS, p. 9). Deze antwoorden bieden geen verklaring voor de discrepantie tussen uw beweringen over hoe u het stuk verkregen heeft en de inhoud van het stuk. Dat tast de bewijswaarde van het stuk nog verder aan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nog dat zowat alle documenten in Irak gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, zeer lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Ook het feit dat u en uw moeder allebei beweren dat uw moeder nooit Iraakse identiteitsdocumenten zou hebben bezeten (CGVS 06/11198Z, p. 7-8 & CGVS, p. 10), is niet geloofwaardig in het licht van jullie bewering altijd in Irak te hebben gewoond en Iraaks staatsburger te zijn. Ze is ook strijdig met de informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt immers dat identiteitsdocumenten gangbaar zijn in Irak en van belang zijn in het dagelijks leven. Een identiteitskaart is bovendien verplicht en ook het nationaliteitsbewijs is vanaf achttien jaar verplicht. Dat uw moeder bovendien beweerde dat er geen voedselrantsoenkaarten bestaan in Irak (CGVS 06/11198Z, p. 8), terwijl deze reeds in de jaren '90 ingevoerd werden en nog steeds in gebruik zijn, wijst er eens te meer op dat jullie niet uit Irak afkomstig zijn.

Er moet in deze worden benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft het de commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke en ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst.

Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Ondanks het feit dat u tijdens uw gehoor verschillende malen geconfronteerd werd met de ongeloofwaardigheid van uw bewering dat u uit Irak komt, dat de gevolgen van het vasthouden aan deze bewering u werden uitgelegd, en dat u meermaals de kans geboden werd om uw verklaringen over uw beweerde Iraakse nationaliteit te herzien en de waarheid te vertellen, doet u dat niet (CGVS, p. 2, p. 7, p. 8, p. 12). U blijft volhouden aan uw bewering dat u Iraakse bent. U geeft dus geen zicht op uw werkelijke situatie en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg maakt u het de asielinstanties onmogelijk om uw nood aan bescherming te bepalen. Bijgevolg kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Gezien u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uit Irak afkomstig bent, kan er ook geen geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die u daar beweert meegemaakt te hebben. Het overige elementen dat u inroept, namelijk de onveilige situatie, kan om dezelfde reden niet worden opgenomen in de risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, gezien ook dat element betrekking heeft op Irak.

De overige documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De Belgische identiteitsdocumenten van uw kinderen, die overigens allemaal in België geboren zijn, kunnen de vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van uw Iraakse herkomst en nationaliteit immers niet ombuigen.

De informatie waarop het CGVS zich baseert is aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat een terugleiding naar Irak niet aangewezen is, aangezien geen geloof wordt gehecht aan uw bewering dat u de Iraakse nationaliteit hebt."

2. Over de rechtspleging

Tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake eerste verzoekster (CG nummer 0611198Z) en tweede verzoekster (CG nummer 1416394) werd beroep aangetekend bij verzoekschriften van 3 maart 2015 en 17 april 2015, gekend bij de Raad onder de dossiernummers RvV 169 397 en RvV 171 591.

Eerste verzoekster is de moeder van tweede verzoekster. Bovendien beroepen verzoeksters zich blijkens het voorgaande op dezelfde asielmotieven. Verder zijn de bestreden beslissingen die jegens hen werden genomen deels gebaseerd op dezelfde motieven. Derhalve worden de voormelde zaken omwille van hun verknochtheid gevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeksters beroepen zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 48/3 tot 48/7 en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.2. Eerste verzoekster betoogt in haar verzoekschrift:

“Verzoekende partij wenst antwoorden aan de elementen van de motivatie van het CGVS en bijgevolg bewijzen dat ze een vrees van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève kennen.

1. Algemene opmerkingen over het bepalen van de nationaliteit

De bestreden beslissing bevestigt de beslissing genomen in het kader van een eerste asielaanvraag die gemotiveerd was door het niet geloven aan het Iraakse herkomst van de eiseres.

De eiseres heeft ter ondersteuning haar tweede asielaanvraag identiteitsdocumenten aan de naam van haar dochter (Mevrouw (S.)) neergelegd.

Omwille van het bestaan van corruptie in Irak en het feit dat de eiseres deze documenten heeft gekregen via een tussenpersoon, is de verwerende partij van mening dat de bewijswaarde van deze documenten laag zou zijn.

Betreffende het feit dat deze documenten bekomen werden via de tussenkomst van Iraakse staatsburgers, zonder dat de eiseres en haar dochter in persoon was, komt uit de rapporten die werden toegevoegd aan de administratieve dossier dat het wel mogelijk is.

Het rapport “Algemeen ambtsbericht Irak” van november 2012 vermeldt de mogelijkheid om volmacht te kunnen verlenen aan andere persoon om een identiteitskaart aan te vragen (p. 57). Dit is ook mogelijk voor geboortebewijzen (p. 62).

Uit het rapport van Laninfo van 16 augustus 2011 (stuk 2), komt het ook dat het mogelijk is een attest van staatsburgerschap door een tussenpersoon te krijgen (p. 26).

Het komt ook uit het rapport “Algemeen ambtsbericht” dat het niet onaannemelijk is dat het geboortebewijs van 22 juli 1990 dateert, zelf indien het in 2013 aangevraagd werd. Dit document is opgesteld op het moment dat de geboorte verklaard is, wat zou in 1990 hebben kunnen voorkomen.

Het is ook aannemelijk dat de dochter van de eiseres zonder identiteitsdocumenten heeft kunnen leven (zie rapport van Immigration and Refugee Board of Canada in de administratieve dossier, p.3).

Wat de fouten in de documenten betreffen, stelt Landinfo dat:

“De identiteitsbewijzen van vóór 2006 kunnen een aantal fouten bevatten en toch echt zijn. De competentie van het personeel dat de aanvragen behandelde, bijvoorbeeld hun kennis van de procedures voor de behandelingen van de zaken en van de regelgeving kan onvolkomen zijn geweest. Bovendien zijn er leemten voorgekomen in de databases en archiefsystemen. Fouten hebben zich ook kunnen voordoen ten gevolge van moeilijkheden om relevante inlichtingen tussen de provincies onderling door te geven en ook omdat de ambtenaren die de aanvragen behandelen vaak overwerkt zijn en slordig.” (stuk 2, p. 20)

In het antwoorddocument van CEDOCA van 2012 over valse documenten, is het vermeld dat authentieke documenten ook fouten en variaties kunnen voorkomen.

Wij kunnen erin ook lezen dat persoon die een tussenpersoon betaalt om een authentiek identiteitsdocument te verschaffen een vervalst documenten ontvangen, met juiste gegevens.

Dat betekent dat zelf als de documenten zouden niet authentiek zijn, quod non, moet de geloofwaardigheid van de eiseres niet per se ondervraagd worden.

Op basis van de verklaringen van de eiseres en de documenten die werden neergelegd, moet men ten minst beschouwen dat er aanwijzingen van de Iraakse nationaliteit van de eiseres bestaan.

In het kader van de beoordeling van de nationaliteit van de eiseres, moeten alle elementen in aanmerking genomen zijn, het feit dat de eiseres tijdens haar gehoor in 2006 problemen met de tolk heeft ontmoeten inbegrepen.

Het feit dat de eiseres Christen is, in een land waarin religieuze minderheden mishandeld zijn, en het feit dat zij niet naar school is geweest moet ook geanalyseerd worden.

De verwerende partij beschouwt dat de lage bewijswaarde van de documenten en de zeer lage geloofwaardigheid van de verklaringen van de eiseres moeten worden gezien in samenhang.

In tegenstelling met deze beoordeling van de verwerende partij, moeten de documenten beschouwd zijn als aanwijzingen van de nationaliteit, terwijl haar constante verklaringen dat zij van Iraakse nationaliteit is, ook aanwijzingen zijn van die nationaliteit.

De verwerende partij geeft bovendien geen andere uitlegging betreffende de nationaliteit van de eiseres, indien zij geen Iraakse staatsburger zou zijn."

Eerste verzoekster citeert vervolgens uit een Franstalig arrest van de RvV en stelt dat zij op basis van de bestreden beslissing niet kan begrijpen wat haar nationaliteit zou zijn gezien haar verklaringen, haar situatie en het feit dat zij Arabisch, Armeens en Koerdisch spreekt.

Eerste verzoekster stelt dat aan haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend op basis van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.1.3. Tweede verzoekster betoogt in haar verzoekschrift:

"Verzoekende partij wenst antwoorden aan de elementen van de motivatie van het CGVS en bijgevolg bewijzen dat ze een vrees van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève kennen.

1. De nationaliteit van de eiseres

1) De verklaringen van de eiseres

In de bestreden beslissing, is de verwerende partij van mening dat de verklaringen van de eiseres dat zij uit het dorp Avgani afkomstig is ongeloofwaardig zijn. Die appreciatie is gebaseerd op het feit dat:

- *Zij niet weet waar precies dit dorp ligt;*
- *Zij niet weet dat Badani een dialect van Kurmanji is dat in regio Zakho de voertaal is.*

De eiseres is afkomstig uit een klein dorp waar enkel dertig à vijftig gezinnen verblijven. Zij is nooit naar school geweest en bleef meestal thuis. Haar moeder wilde niet dat de eiseres uit het huis ging.

De vragen die werden door de verwerende partij gesteld over de buurdorpen, haar provincie,... zijn bijgevolg niet relevant om te bewijzen dat zij uit dat dorp effectief afkomstig is.

De verwerende partij heeft niet de specifieke situatie van de eiseres in aanmerking genomen. De eiseres is, voor haar vertrek, bijna nooit uit dat dorp gegaan, zij is niet naar school gegaan en zij heeft dat land verlaten toen zij nog minderjarig was.

De eiseres kan niettemin informatie over het leven in dat dorp geven.

Dit was toen een klein dorp, waar enkel dertig à vijftig gezinnen verbleven, onder wie 4 à 5 Armeense families.

"Avgani" betekent een water die niet goed is, omdat in het verleden er was veel water in dat regio.

Er stond geen ziekenhuis maar een dokter kwam elke week naar het dorp.

Er waren straatverkopers maar geen echte winkel. De eiseres gebruikt meestal ruilhandel.

Om te leven, had zijn vader koeien en schapen. Toen haar vader overleden is, heeft de moeder van de eiseres die activiteit overgenomen.

Om het land te verlaten, heeft de eiseres 4 à 5 huren gelopen en daarna een boot genomen, 's nachts.

De eiseres heeft geen aandacht gegeven aan de dorpen die zijn doorgelopen heeft omdat haar broer was toen net overleden.

Wat de dialecten betreft, wenst de eiseres te verduidelijken dat zij Badani spreekt. Zij wist niet dat het dialect dat zij spreekt dit dialect zich noemt. Zij wist dat zij Kurmanji spreekt. De eiseres is bereid om haar kennis van het Badani te bewijzen door een taaltest.

2) De identiteitsdocumenten

Omwille van het bestaan van corruptie in Iraq en het feit dat de eiseres deze documenten heeft gekregen via een tussenpersoon, is de verwerende partij van mening dat de bewijswaarde van deze documenten laag zou zijn.

Betreffende het feit dat deze documenten bekomen werden via de tussenkomst van Iraakse staatsburgers, zonder dat de eiseres in persoon was, komt uit de rapporten die werden toegevoegd aan de administratieve dossier dat het wel mogelijk is.

Het rapport "Algemeen ambtsbericht Irak" van november 2012 vermeldt de mogelijkheid om volmacht te kunnen verlenen aan andere persoon om een identiteitskaart aan te vragen (p. 57). Dit is ook mogelijk voor geboortebewijzen (p. 62).

Uit het rapport van Laninfo van 16 augustus 2011 (stuk 2), komt het ook dat het mogelijk is een attest van staatsburgerschap door een tussenpersoon te krijgen (p. 26).

Het komt ook uit het rapport "Algemeen ambtsbericht" dat het niet onaannemelijk is dat het geboortebewijs van 22 juli 1990 dateert, zelf indien het in 2013 aangevraagd werd. Dit document is opgesteld op het moment dat de geboorte verklaard is, wat zou in 1990 hebben kunnen voorkomen.

Het is ook aannemelijk dat de eiseres zonder identiteitsdocumenten heeft kunnen leven (zie rapport van Immigration and Refugee Board of Canada in de administratieve dossier, p. 3).

Wat de fouten in de documenten betreffen, stelt Landinfo dat:

"De identiteitsbewijzen van vóór 2006 kunnen een aantal fouten bevatten en toch echt zijn. De competentie van het personeel dat de aanvragen behandelde, bijvoorbeeld hun kennis van de procedures voor de behandelingen van de zaken en van de regelgeving kan onvolkomen zijn geweest. Bovendien zijn er leemten voorgekomen in de databases en archiefsystemen. Fouten hebben zich ook kunnen voordoen ten gevolge van moeilijkheden om relevante inlichtingen tussen de provincies onderling door te geven en ook omdat de ambtenaren die de aanvragen behandelen vaak overwerkt zijn en slordig." (stuk 2, p. 20)

In het antwoorddocument van CEDOCA van 2012 over valse documenten, is het vermeld dat authentieke documenten ook fouten en variaties kunnen voorkomen.

Wij kunnen erin ook lezen dat persoon die een tussenpersoon betaalt om een authentiek identiteitsdocument te verschaffen een vervalst documenten ontvangen, met juiste gegevens.

Dat betekent dat zelf als de documenten zouden niet authentiek zijn, quod non, moet de geloofwaardigheid van de eiseres niet per se ondervraagd worden.

Op basis van de verklaringen van de eiseres en de documenten die werden neergelegd, moet men ten minst beschouwen dat er aanwijzingen van de Iraakse nationaliteit van de eiseres bestaan.

Het feit dat de eiseres Christen is, in een land waarin religieuze minderheden mishandeld zijn, en het feit dat zij niet naar school is geweest moet ook geanalyseerd worden.

De verwerende partij beschouwt dat de lage bewijswaarde van de documenten en de zeer lage geloofwaardigheid van de verklaringen van de eiseres moeten worden gezien in samenhang.

In tegenstelling met deze beoordeling van de verwerende partij, moeten de documenten beschouwd zijn als aanwijzingen van de nationaliteit, terwijl haar constante verklaringen dat zij van Iraakse nationaliteit is, ook aanwijzingen zijn van die nationaliteit.

De verwerende partij geeft bovendien geen andere uitlegging betreffende de nationaliteit van de eiseres, indien zij geen Iraakse staatsburger zou zijn."

Tweede verzoekster citeert vervolgens uit een Franstalig arrest van de RvV en stelt dat zij op basis van de bestreden beslissing niet kan begrijpen wat haar nationaliteit zou zijn gezien haar verklaringen, haar situatie en het feit dat zij Arabisch, Armeens en Koerdisch spreekt.

Tweede verzoekster stelt dat aan haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend op basis van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.1.4. Ter staving voegen verzoeksters een rapport van augustus 2011 van 'Landinfo' bij hun verzoekschriften (bijlage 2).

3.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit de verzoekschriften blijkt dat verzoeksters deze motieven kennen en aan inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeksters in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.3. Verzoeksters stellen blijkens het niet-betwiste feitenrelaas afkomstig te zijn van Avgani in de regio Zakho (provincie Dohuk, Noord-Irak). Zij verklaren aldaar problemen te hebben gekend met de Peshmerga.

In het kader van de eerste asielaanvraag van eerste verzoekster werd bij beslissing van 27 juni 2006 van de commissaris-generaal echter geoordeeld dat aan haar voorgehouden herkomst en nationaliteit geen geloof kan worden gehecht (administratief dossier eerste verzoekster, map eerste aanvraag). De reden hiervoor was dat eerste verzoekster een frappant gebrek aan kennis vertoonde omtrent (i) de gangbare documenten in Irak; (ii) de taal in haar verklaarde regio van herkomst; (iii) de geografie van

het gebied waar zij haar hele leven zou hebben gewoond; (iv) de politieke en sociale situatie in haar beweerde streek en land; (v) de Peshmerga.

Het beroep dat eerste verzoekster indiende tegen voormelde beslissing werd door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 208.467 van 27 oktober 2010. Ten aanzien van de tolkenproblemen die eerste verzoekster andermaal opwerpt tijdens onderhavige asielaanvraag, werd bij het voormelde arrest geoordeeld:

"(...) dat voor zover verzoekster opmerkt dat het interview stroef is verlopen daar er communicatieproblemen waren met de tolk, er op dient gewezen dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal opmerkingen heeft geformuleerd over mogelijke problemen met de vertaling; dat de betrokkene, indien er een taalprobleem rijst, het bestuur hier in het belang van een goed verloop van de asielprocedure onmiddellijk moet op wijzen, temeer nu verzoekster bij de aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd of zij de tolk goed begreep en haar duidelijk gemaakt werd dat eventuele problemen gemeld kunnen worden; dat verzoekster er niet in slaagt een verklaring te bieden voor de verschillende vaststellingen die alle duidelijk blijken uit de stukken van het administratief dossier en die de Commissarisgeneraal hebben doen besluiten tot de bedrieglijkheid van haar asielaanvraag; dat uit wat voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing op afdoende wijze is gemotiveerd;"

In zoverre verzoeksters de tijdens de eerste asielaanvraag van eerste verzoekster gedane vaststellingen aanvechten, dient te worden opgemerkt dat de Raad niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd. Verzoeksters kunnen onderhavige asielaanvraag bijgevolg niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing die jegens eerste verzoekster werd genomen in haar eerste asielaanvraag.

Aangezien tweede verzoekster verklaarde dat zij altijd op dezelfde plaats heeft gewoond als eerste verzoekster (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p.6), doen de tijdens de eerste asielaanvraag van eerste verzoekster gedane vaststellingen tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van de beweerde herkomst en nationaliteit van tweede verzoekster.

Verzoeksters vroegen bovendien slechts asiel aan in september 2014. Indien zij werkelijk afkomstig waren van Avgani, hun land waren ontvlucht en een dringende nood hadden aan internationale bescherming, kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij eerder een (tweede) asielaanvraag zouden hebben ingediend. Dat zij nalieten dit te doen klemmt nog des te meer daar tweede verzoekster verklaarde dat zij reeds omstreeks begin 2011 in het bezit kwam van het neergelegde uittreksel uit het geboorteregister (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p.9). Dat verzoeksters, ondanks dat de herkomst van eerste verzoekster tijdens haar eerste asielaanvraag reeds in 2010 definitief ongeloofwaardig werd bevonden en ondanks dat zij beschikten over het uittreksel uit het geboorteregister, nog meer dan drie jaar talmden alvorens uiteindelijk asiel aan te vragen, getuigt geheel niet van een ernstige en oprechte vrees in hun hoofd en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaarde herkomst en nationaliteit.

De geloofwaardigheid van deze herkomst wordt tevens ondermijnd doordat verzoeksters tijdens onderhavige asielaanvraag beide aangaven dat de partner van tweede verzoekster afkomstig is van hetzelfde dorp in Irak (gehoorverslag CGVS eerste verzoekster, p.5; gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p.7). Uit de beslissing inzake deze persoon, zoals door verweerder bij de nota gevoegd (bijlage 2), blijkt immers dat ook diens herkomst van Avgani in Irak ongeloofwaardig werd bevonden. Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de jegens haar genomen bestreden beslissing blijkt daarbij dat tweede verzoekster geen uitleg kon verschaffen wanneer zij met het voorgaande werd geconfronteerd.

De geloofwaardigheid van de herkomst van verzoeksters wordt andermaal ondergraven door de verklaringen en informatie over het gebruik van identiteitsdocumenten in Irak die terecht worden aangehaald in de bestreden beslissingen. Beide verzoeksters gaven aan dat eerste verzoekster in haar land van herkomst nooit in het bezit was van een identiteitskaart, een nationaliteitsbewijs, een woonstkaart of een voedselrantsoenkaart. Eerste verzoekster verklaarde bovendien dat er geen voedselrantsoenkaarten bestaan in Irak. Uit de aangehaalde informatie blijkt nochtans dat de vier

voormelde documenten gangbaar zijn in Irak en van belang zijn in het dagelijkse leven. Tevens blijkt hieruit dat alle Irakezen verplicht moeten beschikken over een identiteitskaart, het document dat het belangrijkste is voor het dagelijkse leven in Irak. Ook het nationaliteitsbewijs is verplicht vanaf de leeftijd van achttien jaar. Verzoeksters voeren geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van deze vaststellingen. Hoe het betoog dat het aannemelijk is dat tweede verzoekster geen documenten had afbreuk kan doen aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat eerste verzoekster geen documenten had, kan niet worden ingezien. Uit de informatie waarnaar verzoeksters verwijzen blijkt voorts weliswaar dat het mogelijk is om zonder rantsoenkaart en woonstkaart te leven in Irak doch hieruit blijkt geenszins dat het mogelijk zou zijn om aldaar te leven zonder de verplichte identiteitskaart en het verplichte nationaliteitsbewijs. Dat het mogelijk is om in Irak te leven zonder rantsoenkaart kan bovendien niet verklaren waarom eerste verzoekster ten onrechte beweerde dat er geen rantsoenkaarten bestaan in Irak.

In de bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster wordt daarenboven met recht gemotiveerd:

“Wanneer later gepolst wordt naar uw talenkennis, zegt u dat u Armeens, Koerdisch, Frans en Nederlands kan. Gevraagd of u Badini kan, zegt u dat u wel van Kurmanji gehoord hebt, maar dat u geen Badini of Sorani kent (CGVS, p. 5). Nochtans is Badini de meest gesproken taal in de regio Zakho, waar u zegt vandaan te komen. Hiermee geconfronteerd, zegt dat u het Kurmanji dialect spreekt, zonder te beseffen dat Badini een vorm is van Kurmanji. Gevraagd hoe het komt dat u geen Badini kan, terwijl u beweert te hebben gewoond in een regio waar Badini de voertaal is, zegt u dat Irakezen misschien een ander dialect dan Badini spreken (CGVS, p. 5), wat strijdig is met de informatie die op het CGVS aanwezig is over de Irakezen in de regio van Zakho. Dat u niet op de hoogte bent als iets elementairs als de naam van de taal die gesproken werd in de door u beweerde regio van herkomst, zet de geloofwaardigheid van uw beweringen opnieuw op losse schroeven.”

Tweede verzoekster betoogt dat zij weldegelijk Badini spreekt doch dat zij dit niet wist. Zij doet hiermee geenszins afbreuk aan de vaststelling dat zij tijdens het gehoor bij het CGVS geheel niet vertrouwd bleek met de term Badini, niet wist dat dit de naam was van de voertaal in haar voorgehouden regio van herkomst en ten onrechte beweerde dat Irakezen een ander dialect dan het Badini spreken. Dat zij niet op de hoogte bleek van een dermate elementair gegeven als de naam van de taal die in haar regio van herkomst werd gesproken, maakt dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan haar beweerde herkomst. Ook van een ongeschoolde persoon mag immers worden verwacht dat deze op de hoogte is van de (naam van de) taal in zijn regio van herkomst.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de vermeende herkomst en nationaliteit van verzoeksters. De loutere vaststelling dat zij Arabisch, Armeens en Koerdisch spreken kan niet volstaan om hun beweerde herkomst en nationaliteit alsnog geloofwaardig te maken. Verzoeksters tonen niet aan dat deze talen exclusief in (hun beweerde regio van herkomst in) Irak worden gesproken.

De documenten die verzoeksters ter staving van hun herkomst neerleggen vermogen geenszins de teloorgegangene geloofwaardigheid van hun verklaringen te herstellen (administratieve dossiers, mappen documenten).

Uit de terecht aangehaalde informatie in de bestreden beslissingen blijkt vooreerst dat corruptie in Irak wijdverbreid is en dat zulke Iraakse documenten eenvoudigweg illegaal kunnen worden verkregen. Dit maakt dat de bewijswaarde van de neergelegde documenten danig moet worden gerelativeerd. Opdat aan dergelijke stukken enige bewijswaarde zou kunnen worden gehecht, dienen zij bijgevolg te zijn neergelegd in het kader en ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen. Zij kunnen echter op zich niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van deze verklaringen te herstellen.

De bewijswaarde van het uittreksel uit het geboorteregister wordt bovendien nog verder ondermijnd door de reeds hoger gedane vaststelling dat verzoeksters nadat zij in het bezit kwamen van dit document nog meer dan drie jaar talmden alvorens dit aan te wenden in een asielpprocedure. Voorts wordt deze ondermijnd doordat eerste verzoekster, zoals blijkt uit haar terecht aangehaalde verklaringen dienaangaande, er geen idee van bleek te hebben hoe tweede verzoekster aan dit document zou zijn geraakt, en dit ondanks dat zij naar eigen zeggen zelf al jaren op zoek was naar een manier om Iraakse identiteitsdocumenten te verkrijgen. Redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij dit aan tweede verzoekster had gevraagd indien deze slaagde in iets wat zij zelf reeds jaren betrachtte. Verzoeksters laten bovendien de vaststelling onverlet dat tweede verzoekster beweerde dat haar tussenpersoon dit document zou zijn gaan afhalen in het ziekenhuis terwijl het zou zijn uitgegeven door de burgerlijke stand, alsmede dat zij voor deze discrepantie geen uitleg kon verschaffen.

Verzoeksters laten de bestreden beslissingen voorts volledig ongemoeid waar omtrent de neergelegde identiteitsdocumenten (de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs op naam van tweede verzoekster) wordt gemotiveerd dat (i) eerste verzoekster nauwelijks kon aangeven hoe tweede verzoekster deze zou hebben bemachtigd en niet wist waarom de tussenpersoon van tweede verzoekster voor haar geen documenten kon bekomen; (ii) tweede verzoekster niet kon verduidelijken waarom haar tussenpersoon deze stukken niet eerder kon bemachtigen en niet wist waar haar tussenpersoon deze documenten ging afhalen; (iii) tweede verzoekster niet beschikte over de benodigde documenten om deze stukken aan te vragen, aldus niet voldeed aan de basisvoorwaarden voor het bekomen van deze documenten en geen uitleg kon verschaffen voor het feit dat zij desalniettemin aan deze documenten geraakte; (iv) de volgorde van uitreiking van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs niet klopt en tweede verzoekster ook voor deze vaststelling niet de minste uitleg kon verschaffen. Deze vaststellingen vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeksters geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Zij volstaan om te besluiten dat niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht aan de neergelegde identiteitsdocumenten.

De overige neergelegde documenten, met name de documenten inzake de kinderen van tweede verzoekster, de medische documenten van eerste verzoekster en het attest van de burgerlijke stand inzake het overlijden van de moeder van eerste verzoekster (administratieve dossiers, mappen documenten), kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeksters overigens niet worden weerlegd of betwist, evenmin de teloorgegangene geloofwaardigheid van hun vermeende herkomst herstellen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeksters leugenachtige verklaringen afleggen inzake hun voorgehouden herkomst en nationaliteit en zich ter staving van deze verklaringen bedienen van stukken waaraan niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht. Zodoende maken zij het onmogelijk om een duidelijk en reëel zicht te krijgen op hun werkelijke herkomst, nationaliteit, levensloop, verblijfplaats(en), profiel, situatie en problemen. Derhalve maken zij het eveneens onmogelijk om een inschatting te maken van de eventuele nood aan internationale bescherming in hun hoofde en tonen zij geenszins aan dat zij een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de vluchtelingenrechtelijke zin.

De door verzoeksters geciteerde passage uit een Franstalig arrest van de RvV heeft, nog daargelaten dat aan arresten van de RvV geen precedentenwerking kan worden toegekend, betrekking op het geval waarin de commissaris-generaal van oordeel is dat een asielaanvraag moet worden getoetst ten aanzien van een ander land dan het land waarvan de kandidaat-vluchteling afkomstig stelt te zijn. Dit is *in casu* niet het geval. Er werd immers geoordeeld dat verzoeksters het onmogelijk maken om in te schatten ten aanzien van welk land hun asielaanvraag moet worden beoordeeld. Bijgevolg is de verwijzing naar voormelde passage niet dienstig.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeksters een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.4. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio en het land waar de aanvrager feitelijk heeft verbleven. Verzoeksters maken omwille van de hoger gedane vaststellingen inzake hun herkomst zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk. De subsidiaire beschermingsstatus kan bijgevolg niet worden toegekend.

3.2.5. Ten aanzien van de medische problemen van tweede verzoekster wordt in de bestreden beslissing jegens haar genomen tot slot terecht gesteld:

“Wat betreft uw medische problemen moet gesteld worden dat deze geen verband houden met de criteria van de vluchtelingenconventie, noch met de bepalingen van de subsidiaire bescherming. Gezien uw verklaringen over uw land van herkomst bedrieglijk zijn, maakt u niet aannemelijk dat u er omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep niet op een passende behandeling van uw medische problemen zou kunnen

rekenen. De door u geschetste problemen vallen evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U kan voor een beoordeling van de medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980."

Verzoeksters voeren geen argumenten aan die aan voormelde motivering afbreuk zouden kunnen doen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS